

tantum illa , de quibus utraque agit propositio ;
teneatur ad jejunium.

PROPOS. DAMNATA.

7. **N**on est evidens , quod consuetudo non come-
dendi Ova , & lacticia in Quadragesimâ
obliget. Est 32. Alex.

D. THOMAS 22. q. 147. art. 8 ad 3. in quoli-
bet jejunio interdicitur esus carniū , in jejunio au-
tem Quadragesimali (cum illud sit solemnus) in-
terdicuntur etiam OVA , ET LACTICINIA.

D. THOMÆ temporibus consuetudo quoad La-
cticinia tempore Quadragesimali ubique vigeat ;
quoad ova , illa etiam viget in Belgio , cum ista citrà
dispensationem tunc comedi non possint. Nunc
potissimum consuetudo carendi Lacticiniis obtinet
in Italia ; undè Propositio , ejusque condemnatio
illi principaliter Regioni applicanda est : quamvis
& in hoc Belgio vestigium pristinae abstinentiæ à
Lacticiniis in Quadragesimâ residuum sit : cum in
plerisque Diocesisibus assis soleat pro redemptione
Lacticiniorum solvi à singulis. Quisque debet ob-
servare consuetudines secundum morem eorem ,
inter quos conversatur. Hic rursus ad 3. sub finem.

PROPOSITIONES DAMNATÆ

*Circà materiam , quæ traditur in
tertia parte , & supplemento.*

*De Celebratione Missæ , ejus-
que stipendio.*

PROPOS. DAMNATÆ.

1. **M**andatum Tridentini factum Sacerdoti
sacrificanti ex necessitate cum peccato mor-
tali , confitendi quam primum ; est consilium non
preceptum. Est 38. Alex.

2. Illa particula quam primum , intelligitur ,
cum Sacerdos suo tempore confitebitur. Est 39. Alex.

D. THOMAS Tridentinis (ut suprâ ad propositionem 4. damnatam in materiâ de *simoniâ* notatum est) personaliter non interfuit decretis : eis tamen interfuit scriptis suis omnium erronearum propositionum profligativis , quod in his quoquè assertionibus liquet.

Itaque sic loquitur in suppl. q. 6. art. 5. in corp. *Cum tenetur Sacerdos ad celebrandum, si non desit copia Sacerdotis, confiteri (supposito peccato mortali) tenetur: aut si desit, saltem conteri tenetur, & habere propositum confitendi*, propositum illud redigendo ad actum *sub præcepto* (sic & non aliter hîc sonat *ly tenetur*) **COPIA SACERDOTIS OBLATA** : seu quam primùm Confessarium nancisci poterit. Non igitur dum suo tempore confitebitur.

PROPOS. DAMNATÆ.

3. **N**on est contrâ justitiam pro pluribus Sacrificiis stipendium accipere, & Sacrificium unum offerre : nequè etiam contrâ fidelitatem, etiamsi promittam promissione etiam juramento firmatâ, quod pro nullo alio offeram. Est 10. Alex.

4. *Duplicatum stipendium potest Sacerdos pro eâdem Missâ licitè accipere, applicando petenti partem etiam specialissimam fructus ipsimet celebranti correspondentem, idque post decretum Urbani VIII.* Est 8. Alexand.

Prior assertio fundabatur in eo, quòd Missæ Sacrificium infiniti sit valoris, idèdque non minùs indè participare videantur *plures*, pro quibus illud offeritur, quam V. G. *unus*, vel pauciores, ex quo quidam deducebant : licet igitur *pro pluribus Sacrificiis stipendium accipere, & Sacrificium unum offerre.*

Aliqui Thomistæ negant 2. partem *antecedentis* ob ea, quæ docet D. Thomas in suppl. q. 71. art. 14. ad 2. *Quamvis virtus Christi, qui continetur sub hoc Sacramento, & Sacrificio sit infinita, tamen determinatus est effectus, ad quem illud ordinatur.* Undè ejusdem quæstionis art. 13. *Suffragium Missæ, inquit, distributum in multos MINÙS PRODEST SINGULIS, quam prodesset, si fieret PRO UNO TANTUM.*

Alii Thomistæ , iique plures admittunt *dictam partem*. Non valet tamen sequêla indè deducta. Stipendia enim non dantur Celebranti tanquam pretium fructûs Sacrificii, sed tanquam aliquid à lege, vel consuetudine statutum ad vitam sustentandam, lex verò, vel consuetudo nunquam *plura* pro *uno* Sacro statuit, aut taxavit stipendia, sed illa semper prohibuit, & damnavit.

Quantarum fraudum hæc damnata propositio suo tempore (ut advenit quoque *Steyaertius*) causa fuit ! Quod Sacrificiis pii fuere fraudati fideles, quibus Sacerdotes etiam *sub juramento* promiserant, se pro iis *solis* celebraturos !

Sanè juxtà commune Theologorum proloquium, *promissio data & acceptata obligat*, cur non igitur à fortiori *promissio juramento* firmata ?

Cæterum horrendus in Missarum celebratione abusus, & quodammodò hujus propositionis damnatæ prodromus jam olim in ordinem Sacerdotalem irrepsit, quem *Petrus Cantor* author celebris in *verbo abbreviato* acerrimè perstringit cap. 29. Solebant ejus temporibus nonnulli Sacerdotes plures Missas in unum congerere, celebrantes *Missam* Diei, vel aliam præcipuam suo ordine usquè ad Offertorium; tum aliam incipientes usquè ad eundem locum, deindè tertiam, & quartam eodem modò. Postea tot Secretas Orationes dicebant, quod Missas inceperant: tandem sub uno Canone Sacrum perficiebant totidem additis in fine Collectis, quod initio recitarant. Hujus abusus originem adscribit *Petrus Cantor* sordidæ quorundam Sacerdotum avaritiæ, qui, cum scirent illicitum esse pluries in die celebrare, has plurium Missarum insitiones inveniunt, ut multorum devotioni petentium pro se offerri Sacrificium unicâ celebratione (ut existimabat) satisfacientes, *plura unò Sacrificiò* (en casus noster) *stipendia* corraderent. Has autem Missas barbaro vocabulo *bisfaciatis*, & *trisfaciatis* nuncupat, quia duplicem, vel triplicem faciem representabant. Cæterum eas veluti monstra, ac institutioni, & consuetu-

Horrendus olim abusus in Celebratione Missarum.

dini universali contrarias Ecclesia eâ tempestate (sicut & hanc modò propositionem ferit) impro-
bavit , & detestata est.

In propositione *secunda* regnat etiam auri sacra-
fames. Porro ut hæc accuratè percipiatur , obser-
vandum est , triplicem solère distingui portionem
effectûs Sacrificii Missæ. Una est *generalissima* , quæ
ex intentione Ecclesiæ applicatur Papæ , Antistiti ,
Regi , imò quoad effectum impetratorium omni-
bus circumstantibus , qui certò aliquò sensû toti-
dem offerentes sunt. Portio *specialissima est* , quæ
reservatur ipsi Sacerdoti , etiam dum honorariò
acceptò , pro alio celebrat. Alia portio appellatur
specialis , & est ista , quam applicat Sacerdos spe-
cialiter *illi* , pro quo Sacrificium offert.

Eam statim demonstratum est non posse per
unum dumtaxat Sacrificium applicari *pluribus* , qui
Missam petierant , & distinctum tribuerant stipen-
dium. Itaque hæc modò propositio versatur circà
portionem , ut vocant , *specialissimam* , quam nonnulli
à se abdicabant , ut *pro illa* stipendium acciperent.

Sed hoc abundè refellitur ex *consuetudine Ec-
clesiæ* , qua errare non potest , ut continuè , & in-
defessè infinitis in locis repetit Angelicus. Eccle-
sia autem non patitur , ut sit in Sacerdotis potestate
de portione illâ *specialissimâ* disponere , aut eam
à se pro nummis abdicare : cum ex Ecclesiæ præ-
scripto sic Missam se offerre profiteatur : * *Pro in-
numerabilibus peccatis , & offensionibus , & negli-
gentiis meis*. Præiverat Apostolus ad Hebræos 7.
*Sacerdotes prius pro suis delictis hostias offerre de-
bent , deinde pro populi.*

Certè , ut nihil dicam de Esäu , qui propter unam
estam vendidit primitiva sua ad Hebr. 12. dolendum
est quosdam Presbyteros tam profligatæ fuisse ava-
ritiæ , ut propter *stipendiolum* , augmento gratiæ ,
remissioni pœnæ , novis auxiliis , quæ per Sacri-
ficium Corporis , & Sanguinis Christi obtinere
poterant , stultè , & sordidè renuntiaverint ? imò
se gravissimò sic celebrantes sacrilegiò inquinarent.

PROPOS. DAMN.

5. **P**ost decretum Urbani, potest Sacerdos, cui Missa celebranda traduntur, per alium satisfacere collatō illi minori stipendiō, aliā parte stipendii sibi retentā. Est 9. Alex.

D. THOMAS 22. q. 77. art. 4. ad 3. Clerici non solum debent abstinere ab his, quae sunt secundum se mala, sed etiam ab his, quae habent speciem mali. Quod quidem in negotiatione contingit, propter hoc, quod est ordinata ad lucrum terrenum, cujus CLERICI DEBENT ESSE CONTEMPTORES. Enimverō quid est negotiatio, si negotiatio non sit illud, de quo tractat propositio? Certē negotiatio est, sed sacra, utpote de rebus sacris, profanā Clericis interdictā sordidior.

Sed nonnē hīc etiam in justitiam impingitur? quō titulō talis Sacerdos, collatō alteri minori stipendiō, alteram partem stipendii sibi retinet?

PROPOS. DAMNATA.

6. **A**nnum legatum pro animā relictum non durat plus, quā per decem annos. Est 43. Alexand.

D. THOMAS 22. q. 69. art. 3. in corpore. Non licet aliquam fraudem adhibere: quā immanem verō fraudem adhibet, & quam horribiliter fundatorem legati, ut crediderat, & stipulaverat, perpetui decipit is, qui illud ad decem annos coarctat!

Inter avaritiæ (ex qua hæc orta sunt) species computatur etiam ab Angelico mortuorum spoliatio 22. q. 118. art. 8. ad 4. Hastenū tamen avaritia stiterat in spoliatione corporum: sed ecce natam posthumam quandam avaritiæ filiam, dum vel in animas sævitur illas annuis & promissis, & stipendiatis, proindēque ex strictā justitiā debitis spoliando, post decennii decursum, Sacrificiis.

De Contritione , & Confessione.

PROPOSIT. DAMNATA.

1. **P**robabile est sufficere Attritionem naturalem, modo honestam. Est 57. Innoc.

D. THOMAS in Supplemento q. 2. art. 3. Ad justificationem (cum Sacramento) requiritur Contritio , imperfecta scilicet , sive Attritio tanquam dispositio ad formam , justificatio autem est supernaturalis , itaque & Attritio supernaturalis sit , oportet , cum dispositio debeat esse proportionata formæ.

PROPOS DAMN.

2. **Q**ui facit Confessionem voluntariè nullam , satisfacit præcepto Ecclesiæ. Est 14. Alex.

D. THOMAS in suppl. q. 8. art. 2. ad 1. in corpore. In Sacramento pœnitentiæ . . . est aliquid ex parte ipsius , qui suscipit Sacramentum , quod est de essentia Sacramenti , sicut Contritio (imperfecta scilicet) & confessio : Contritio autem debet esse vera , recta , non sacrilega , igitur Confessio etiam recta sit , & non sacrilega , necesse est ; adedque per Confessionem voluntariè nullam seu sacrilegam , non fit satis præcepto Ecclesiæ , cum illa velit Confessionem , quæ sit de essentiâ Sacramenti. Accedit , quod præceptum Ecclesiæ supponat præceptum Divinum , & tantùm determinet tempus , in quo illud impleri debet : præceptum autem Divinum exigit Confessionem rectam , seu spectantem ad essentiam Sacramenti , proindè & talem exigit Præceptum Ecclesiasticum.

PROPOSITIO DAMN.

3. **L**icet Sacramentaliter absolvere dimidiatè tantùm Confessos , ratione magni concursus pœnitentium , qualis V. G. potest contingere in die magna alicujus Festivitatis , aut indulgentiæ. Est 19. Innoc.

D. THOMAS in suppl. q. 9. art. 2. in corpore.
*De necessitate Confessionis est, quod homo OMNIA
 PECCATA CONFITEATUR, quæ in memoriâ habet,
 quòd si non faciat, non est Confessio, sed Confes-
 sionis simulatio: nequit autem absolutio super si-
 mulatam cadere Confessionem, non licet igitur
 Sacramentaliter absolvere dimidiatè tantùm con-
 fessos.*

Verùm hìc obstat, inquis magnus in casibus *Object.*
*allegatis pœnitentium concursus, qui, si omnia
 sua peccata confiteantur, Sacramentis, & Indulgen-
 tiis privabuntur. Sufficiet itaque dimidiata Confes-
 sio, seu integritas formalis.*

Sed hæc ratio nulla est, & ab omni prorsùs *Resp.*
 Theologiâ alienum est, in dimidiatâ illâ Confessio-
 ne salvari integritatem formalem. Illa fuit semper
 apud omnem retrò Antiquitatem integritas formalis,
*dum quis confitetur ea, quæ potest, & tenetur confi-
 teri: tenetur verò omnia confiteri, nisi hæc simul, vel
 disjunctim adsint. 1. Impotentia physica, ut si pœni-
 tens, inchoatâ Confessione, subitò destituatur sensi-
 bus, vel si vulnere, aut morbò ita urgeatur, ut peri-
 culum sit, ne antè absolutam confessionem expiret.
 2. Impotentia moralis, qualis est periculum alicujus
 gravis damni sibi, vel proximo imminentis, ut
 est revelatio sigilli cum infamiatione sui, aut com-
 plicis, vel sollicitatio ad illicita. 3. Si quis ali-
 cujus peccati, postquam diligentius se excusserit,
 & conscientia sua sinus, & latebras omnes explo-
 raverit, non recordetur: reliqua enim peccata,
 quæ diligenter cogitanti non occurrunt, in univer-
 sum eâdem Confessione inclusa esse intelliguntur.
 Concilium Trident. sess. 14. cap. 5. circâ quæ
 tamen observandum est, pœnitentem à quibusdam
 peccatis vel ex defectu memoriæ, vel ex justis aliis
 causis præcitis absolutum, cessante causâ, ob
 quam illa sunt omissa, tenêri ad eadem clavibus
 Ecclesiæ subjicienda, ut in sequenti propositione
 videbimus. Hi sunt casus, in quibus datur inte-
 gritas formalis; ita ut tunc non sit necessaria in-
 tegrilas*

tegritas *materialis*, ut loquuntur, seu omnium omninò peccatorum explanatio. Cæterum integritatem *formalem* ad circumstantias *magni concursus populi* antè quosdam Recensiores nullus unquam extendit Theologus.

PROP. DAMN.

4. **P**eccata in Confessione omissa ob instans periculum vitæ, aut ob aliam causam, non tenemur in sequenti Confessione exprimere. Est II. Alexand.

D. THOMAS in suppl. q. 10. art. 5. ad 3. *Aliquis tenetur ITERUM CONFITERI, cum ad memoriam peccatum venerit. Sicut pauper, (q. 2. art. 3. ad 2.) qui non potest solvere quod debet, TENETUR, CUM PRIMÒ POTERIT. Quid efficacius ad hujus errorem propositionis perimendum dici queat? per impotentiam debitoris sopitur tantisper, non extinguitur debitum, ita ut, illâ definente, creditori solvere teneatur: sic igitur, dum peccata sunt omissa, vel oblita ob instans periculum vitæ, aut ob aliam causam, non currit obligatio, stante illâ oblivione, & premente evidenti vitæ discrimine, omnia pandendi peccata, sed causis illis cessantibus, emergit iterum, & stringit (ubi tantisper non ligabat) peccata in sequenti Confessione exprimendi obligatio.*

PROPOSITIONES DAMN.

5. **N**on tenemur Confessario interroganti fatèri peccati alicujus consuetudinem. Est 58. Innoc.

6. *Qui habuit copulam cum solutâ, satisfacit Confessionis præcepto dicens: Commisi cum solutâ grave peccatum contrâ Castitatem, non explicando copulam. Est 25. Alexand.*

D. THOMAS in 4. distinct. 10. *Sacerdos, inquit Angelicus, debet perscrutari conscientiam peccatoris in Confessione, quasi Medicus vulnus, & Judex causam: ad hoc verò maximè necessarium est*

est interrogare peccati consuetudinem. Unum enim peccatum (in suppl. q. 9. art. 2. ad 1.) per se consideratum non ita demonstrat malam dispositionem peccantis..... quia in unum peccatum aliquis quandoque labitur ex ignorantia, vel infirmitate: sed multitudo peccatorum, seu illorum consuetudo (quod in presenti in idem redit) demonstrat malitiam peccantis, vel magnam corruptionem ejusdem. Diversum igitur iudicium fert Confessarius de eo, qui in peccata sæpè reincidit, hoc enim indicat ejus animum esse in malo obfirmatum, quod de simplici lapsu dici nequit, & distinctum debet ei præscribere remedium. Age, id exemplo demonstremus, Possitne v. g. diuturna luxuriæ occasio tam efficax, & potens ad peccandum irritamentum præcidi, evelli, eradicari, si peccator lapsum carnis simpliciter confiteretur, & non aperiret inveteratum animæ vulnus, gravem ad peccandum propensionem, frequentes relapsus, natam ex illis consuetudinem, factumque, dum consuetudini non resistitur, ut cum Augustino loquar, peccandi necessitatem? nonnè corporalis Medicus aliter curat morbum recentem, aliter pristinum, continuum, &, si quandoque cesset, acrius deinceps ingravescentem, carnes, & ossa exedentem? an spiritualis Medicus minorem pro animâ, quam alius pro corpore curam gerat?

Ex dictis etiam corrui propositio altera. Multum enim hæc differunt: commisi cum solutâ grave peccatum contra Castitatem: & illud: habui cum solutâ copulam. Primum ingerit Confessario Ideam de tactibus, vel aspectibus inhonestis, quod lethale peccatum est adversus Castitatem: secundum varia necessariò à pœnitente quærendi Confessariis satis nota materiam suppeditat, diversumque curationis modum exigit. Libido enim, inquit Angelicus 22. q. 154. a. 3. ad 1. IN FORNICATIONE est maxima, & inde est, quod Isidorus dicit in libro * de summo bono, quod magis per carnis luxuriam humanum genus subditur diabolo, quàm per aliquid aliud: ca finem
quia

* Lib. 2.

c. 39. cir-

ca finem

quia scilicet difficilius est vincere vehementiam huiusmodi passionis. Quam forti igitur repagulo opus est, ut stimulus carnis post peccatum fornicationis, seu copulam habitam acrius deinceps hominem exagitanis, ut effrenis ille, & omnes quodammodo obices evertens impetus sistatur, coërceatur, dometur? hoc verò repagulum quomodo applicabitur, nisi teneatur ille confiteri copulam?

De absolutione, & occasione proxima peccandi.

PROP. DAMNATA.

I. **A**bsolutionis capax est homo, quantumvis laboret ignorantia mysteriorum fidei, & etiamsi per negligentiam etiam culpabilem nesciat mysterium sanctissimæ Trinitatis, & Incarnationis D. N. J. C. Est 64. Innoc.

D. THOMAS 22. q. 2. art. 3. dicitur Hebr. 10. sine fide (scilicet necessariorum necessitate medii) impossibile est placere Deo. Inter illa autem necessaria principem sibi locum vendicant mysteria Trinitatis, & Incarnationis. Post tempus gratia revelata (inquit S. Doctor art. 7. in corp.) tam maiores, quam minores tenentur habere fidem explicitam de mysteriis Christi, præcipue quantum ad ea, qua communiter in Ecclesiâ solemnizantur, & publice proponuntur, sicut sunt articuli Incarnationis. Quantum verò ad arcanum Trinitatis; Mysterium Incarnationis Christi (art. 8. in corp.) explicitè credi non potest sine fide Trinitatis: quia in mysterio Incarnationis Christi hoc continetur, quòd Filius Dei carnem assumpserit, quòd per gratiam Spiritus Sancti mundum renovaverit, & iterum quòd de Spiritu Sancto conceptus fuerit... & ideo post tempus gratia divulgata, tenentur omnes ad explicitè credendum mysterium Trinitatis. Si ad hoc omnes teneantur, quò pacto igitur absolvi potest talia etiam per ignorantiam culpabilem ignorans mysteria? nonne providendum est Confessario, ne absolvat indignum?

gnum? imò poenitens, an dicta ignoret mysteria, ex professo interrogandus est, si suspicionem fundatam seu ex modo confitendi, seu aliter ejusmodi ignorantia subministrat.

PROPOSITIONES DAMN.

2. **P**oenitenti habenti consuetudinem peccandi contra legem Dei, Naturæ, aut Ecclesiæ, etsi emendationis spes nulla appareat, nec est neganda, nec differenda absolutio, dummodò ore proferat, se dolere, & proponere emendationem. Est 60. Innoc.

3. Potest aliquandò absolvi, qui in proximâ peccandi, occasione versatur, quam potest, & non vult omittere, quin imò directè, & ex proposito quarrit, aut ei se ingerit. Est 61. Innoc.

4. Proxima occasio peccandi non est fugienda, quandò causa aliqua utilis, aut honesta non fugiendi occurrit. Est 62. Innoc.

5. Licitum est quarere directè occasionem proximam peccandi pro bono spirituali, vel temporali nostro, vel proximi. Est 63. Innoc.

6. Non est obligandus concubinarium ad ejiciendam concubinam, si hæc nimis utilis esset ad oblectamentum concubinarij vulgò Regalo, dum deficiente illâ, nimis agrè ageret vitam, & alia epula tædio magno concubinarium afficerent, & alia famula nimis difficilè inveniretur. Est 41. Alex.

D. THOMAS 3. p. q. 86. art. 2. in corpore: Requiritur ad Remissionem, seu absolutionem offensæ, quòd voluntas hominis convertatur ad Deum cum detestatione conversionis prædictæ ad creaturas, ET PROPOSITO EMENDÆ. Poteritne igitur ille absolvi, qui inveterata peccandi consuetudine immerfus est, qui præscripta adversùs pravos habitus non adhibet remedia, in quo nulla emendationis, & efficacis propositi apparent argumenta?

Sanè nequit Confessarius quemquam absolvere, nisi prudenter judicet eum esse dispositum, seu verè dolere de peccatis: de tali verò hoc non potest judicare Confessarius.

Nec

Object.

Nec sufficit, quòd consuetudinarii affirmant se dolere de peccatis, quòdque emendationem proponant.

Resp.

Convincuntur enim carere efficaci *emendationis* proposito hoc ipso, quòd non utantur opportunis adversus relapsum remediis: cum nequeat consistere efficax intentio finis sine mediis, quæ in nostra potestate sunt, applicatione. Si enim V. G. Petrus infirmus corpore crebro affirmasset, velle se medicinam corporalem pro recuperanda sanitate adhibere, nec tamen, cum posset, eam unquam adhibuisset, quis prudenter crederet, & existimaret illius fuisse efficax de sumenda medicina propositum? idem pariformiter de medicina *spirituali* dicendum est.

*Reflexio
ad Confessarios
laxiores.*

Reflectant ad id Confessarii, qui omnibus indiscriminatim absolutionem impertiuntur, in hoc utique gloriantes; sequè tantò illustriores existimantes, quantò eos in sacro, & tremendo vel Angelis Pœnitentiæ tribunali collocatos major ægrarum animarum turba circumdat. Quasi verò laus foret Medicî innumerabilem videre circa se agglomeratum infirmorum exercitum, quorum ne unum quidem sanare posset. Quasi laus esset Pastoris, quòd numerosam scabiosarum ovium gregem possideret; quasi laus foret Magistri, quòd plurimis præset discipulis, quorum vix ulli ex ipsius scholâ docti evaderent.

Ex dictis convelluntur facillimè propositiones quatuor de *occasione proximâ*, præsertim *prima*, quæ est hæc. *Potest aliquandò absolvi, qui in proximâ peccandi occasione versatur, quam potest, & non vult omittere, quin imò directe, & ex proposito querit, & ei se ingerit.* Quale enim iudicium Director animarum de istius dispositione ferre potest? audiatur D. THOMAS 3. p. q. 86. art. 3. in corpore disertè, & absolutè asserens. *Peccatum mortale non potest sine verâ pœnitentiâ remitti; ad quam pertinet DESERERE PECCATUM: ergò juxta hanc veram, & inconcussam D. THOMÆ doctrinam non solum non licet proximam peccandi occasionem directe,*

directè, & ex proposito quærere, aut ei se ingerere; ut *prima* volebat Propositio, sed etiam illa est fugienda, etiamsi causa aliqua utilis, aut honesta non fugiendi occurrat, ergò illicitum est illam quærere pro bono spirituali, vel temporali nostro, vel proximi: ergo est obligandus concubinaris ad ejiciendam concubinam, etiamsi hæc nimis utilis esset ad oblectamentum concubinarij &c. ad veram enim pœnitentiam pertinet deserere peccatum. Nihil hîc omninò excipitur, non causa *utilis*, aut *honestâ*, non *bonum spirituale proximi* (nam quid prodest homini, si universum mundum lucretur, anima verò suâ detrimentum patiatur?) non *tadium*, aut afflictio animi in absentia *concubinae*. Omnia hæc refelluntur, rejiciuntur, conteruntur per illud: *Ad veram pœnitentiam pertinet deserere peccatum.*

De satisfactione, & indulgentiis.

PROPOSITIO DAMN.

I. **P**œnitens propriâ authoritate substituere sibi alium potest, qui locò ipsius Pœnitentiam adimpleat. Est 15. Alexand.

Fundamentum hujus assertionis fuisse videtur, quòd nonnulli existimarent satisfactionem Sacramentalem ad hoc tantùm esse, ut divinæ justitiæ pro pœnis restantibus fiat satis, quòd fieri potest operâ, & merito aliorum. Sed nonnè alii, iique potiores, sunt fines *satisfactionis*? scilicet *magnoperè à peccato revocant*, ait Tridentinum sess. 14. cap. 8. *Et quasi freno quòdam pœnitentes coèrcent hæc satisfactoria Pœna: ..medentur peccatorum reliquiis, & vitiosos habitus malè vivendo comparatos contrariis Virtutum actibus tollunt.* Hæc autem minimè haberentur, ubi alter pro altero Pœnitentiam adimpleret. Quam latam proindè hæc Propositio pandebat portam *laxitati*? nonnè tollebatut spiritualis infirmitatis medicamentum? sed & jam dudum docuerat D. THOMAS 3. p. q. 90. art. 2. in corpore. *Requiritur ex parte pœnitentis, quòd recompenset secundùm ARBITRIUM MINISTRI DEI, quod fit in satisfactione.*

PRO-

PROPOSITIO DAMN.

2. **I**ndulgentia concessa Regularibus, & revocata à Paulo V. hodie sunt revalidata. Est 37. Alexand.

D. THOMAS in suppl. q. 25. art. 2. in corpore. *Indulgentia simpliciter tantum valent, quantum predicantur, dummodo ex parte dantis (qui ordinariè est Pontifex) sit Autoritas : dum igitur pari pollens Autoritate illas revocat, vel revocavit, ut præstitit hanc damnando propositionem Alexander VII. confirmans revocationem Pauli V. non valent amplius tales Indulgentia.*

De casuum reservatione, approbatione Confessariorum, & Censuris.

PROPOS. DAMNATAE.

1. **M**endicantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obtentâ ad id Episcoporum facultate. Est 12. Alex.

2. Prælati Regulares possunt in foro conscientia absolvere quosdam seculares ab Hæresi occultâ, & ab excommunicatione propter eam incurâ. Est 4. Alexand.

3. Sententia asserens Bullam Cæne solum prohibere absolutionem hæresis, & aliorum criminum, quando publica sunt, & id non derogare facultati Tridentini, in qua de occultis criminibus sermo est; Anno 1629. 18. Julii in Consistorio sacra Congregationis Eminentissimorum Cardinalium visa, & tolerata est. Est 3. Alex.

4. Qui Beneficium Curatum habent, possunt sibi eligere Confessarium simplicem Sacerdotem non approbatum ab Ordinario. Est 16. Alex.

5. Satisfacit, præcepto annua Confessionis, qui confitetur Regulari, Episcopo præsentato, sed ab eo injustè reprobato. Est 13. Alex.

6. Re-

6. *Regulares possunt in foro conscientia uti Privilegiis suis, quae sunt expressè revocata per Concilium Tridentinum. Est 36. Alex.*

7. *Quoad forum conscientia, reo correcto, ejusque contumaciâ cessante, cessant Censura. Est 44. Alexand.*

D. THOMAS in suppl. q. 20. art. 2. in corpore. *Potestas Ordinis quantum est de se, extendit se ad omnia peccata remittenda: sed quia ad usum hujusmodi potestatis requiritur Jurisdictio, quae à Majoribus in inferiores descendit, idè potest. SUPERIOR ALIQUA SIBI RESERVARE, IN QUIBUS JUDICIUM INFERIORI NON COMMITTAT, alias de quolibet potest simplex Sacerdos habent Jurisdictionem absolvere... Quandoque autem est consuetudo in aliquo Episcopatu, quod ENORMIA CRIMINA AD TERROREM RESERVENTUR EPISCOPO. Nequeunt igitur Mendicantes à casibus Episcopo reservatis, si ad id obtenta non sit facultas, utpote Jurisdictione destituti absolvere.*

Eadem ratio de Jurisdictione militat quoad quatuor sequentes Propositiones, & etiam sextam, cujus condemnatione confirmatur quarundam abrogatio Jurisdictionum per aliquot olim Privilegia Regularibus concessarum, sed quae Privilegia sunt revocata per Tridentinum.

Porro circa Propositionem quintam restat hoc observandum, quod illa constituat Regularem Judicem capacitatis suae, proindèque Judicem in propriâ causâ, quod meritò damnatum est utpotè omnem tum Jurisdictionem, tum Subordinationem evertens.

Hinc etiam ruit Propositio ultima, quae Censuras concernit. Hæc ed tendit, ut si quis V. G. excommunicatus satis se existimet esse correctum, is jam se gerat in foro conscientia pro soluto à tali vinculo, adedque ut sit Judex in propriâ causâ quod quantum Ecclesiasticam & potestatem, & disciplinam enervet, quis est, qui non videat? Debet se inferior committere iudicio aliorum 22.

q. 64. art. 5. ad 2. ; ita ut ad Superiorem, qui Censuram tulit, spectet judicare, an emendatio rei talis sit, ut ille absolutionem mereatur.

De denuntiatione sollicitantium in Confessione, & Hæreticorum.

PROPOSITIONES DAMN.

1. **C**onfessarius, qui in Sacramentali Confessione tribuit pœnitenti chartam postea legendam, in qua ad venerem incitat, non censetur sollicitasse in Confessione, ac proinde non est denuntiandus. Est 6. Alex.

2. Modus evadendi obligationem denuntiandæ sollicitationis est, si sollicitatus confiteatur cum sollicitante, hic potest ipsum absolvere absquè onere denuntiandi. Est 7. Alex.

3. Quamvis evidenter tibi constet Petrum esse hæreticum, non teneris denuntiare, si probare non possis. Est 5. Alex.

D. THOMAS Quodlibeto XI. q. 10. art. 1. Si esset aliquod peccatum carnale (en casus sollicitantis) seu spirituale, quod vergeret in detrimentum multitudinis, STATIM EST REVELANDUM, cum præponderet bonum commune, animarum scilicet bono fama talis Confessarii horribilem animabus stragem inferentis, & ulterius, nisi denuntietur, illaturi. Quid verò refert, sollicitetne talis sacrilegus in ipso Tribunali sacro, an verò miseræ pœnitenti chartam insinuet sollicitatricem, quam illa postea volvat?

Secunda Propositio sanam mentem ferit. Quid enim ad negotium, quod sollicitatus confiteatur cum sollicitante; seu potius sollicitanti? hic enim potest quidem illum à peccatis absolvere, sed non ab onere cujusdam mandati Ecclesiæ, scilicet ab onere denuntiandi sollicitantem.

Tertia de denuntiando hæretico, ex præfatis etiam Divi Thomæ verbis refellitur. Hæresis enim pecca-

tum spirituale est, quod maximè vergit in detrimentum multitudinis.

Sed ecce & alium locum, quò ista directè, & radicitiùs convellitur, depromptum ex 2. 2. q. 33. art. 7. in corpore. *Quadam peccata occulta sunt, quæ sunt innocuum proximatorum vel corporale, vel spirituale, puta si aliquis occultè tractet, quomodo civitas tradatur hostibus, vel si HÆRETICUS privatim homines à fide avertat, ut natum est fieri ab hujusmodi hominum genere, cum sermo eorum ut cancer serpat 2. ad Timotheum 2. Et quia ille, qui sic occultè peccat, non solum in se peccat, sed etiam in alios, oportet STATIM PROCEDERE AD DENUNTIATIONEM, ut hujusmodi nocuum impediatur.*

At, inquis, Petrum esse hæreticum probare ne queo. *Object.*

Sed nec id exigitur; quibus enim fit denuntiatio, illi non solent obligare ad probandum, sed solum ad declaranda criminis istius indicia. *Resp.*

De Paschali, & frequenti Communione.

PROPOSITIO DAMN.

I. **P**ræcepto Communionis annuæ satisficit per sacrilegam (Corporis) Domini manducationem. Est 55. Innoc.

D. THOMAS 3. p. q. 80 art. 4. ad 5. *Apostolus dicit prima ad Corinth. II. Probet autem seipsum homo, & sic de Pane illo edat, & de Calice bibat, præceptum autem Ecclesiæ est explicatio quædam, & determinatio Præcepti Divini, cum ergò per sacrilegium Præceptum Divinum non adimpleatur, sed oporteat, ut homo se per puram probet conscientiam, consequens est, nec Ecclesiastico de Communione annua fieri satis per sacrilegam Corporis Domini manducationem.*

Deindè : licet Ecclesia non possit præcipere actus purè internos (ut est communior Theologorum doctrina) potest tamen præcipere , & præcipit illos internos , qui per se cum exterioribus conjuncti sunt. Sic præceptum Ecclesiasticum de Horis Canonici recitandis non solùm ad attentionem , & devotionem exteriorè ; sed etiam ad interiorem obligat : sic & Præcepto de audiendâ Missâ non satisfacit is , qui indevotè , & ad alia voluntariè distractus illi interest : itaquè nec Præceptum Communionis Paschalis implètur per indignam Domini sumptionem externam ; sed per Dignam , Piam , Religiosam , ex internâ animi dispositione dimanantem. Atquè hoc abundè constat ex verbis , quibus Præceptum Ecclesiæ expressum est. *Omnis utriusque sexus suscipiat REVERENTER (cum præparatione scilicet interiori requisitâ) ad minus in Paschâ Eucharistiæ Sacramentum.*

PROPOSITIO DAMN.

2. **F**requens Confessio, & Communio etiam in his, qui gentiliter vivunt, est nota Prædestinationis. Est 56. Innoc.

D. THOMAS articulo præcipitato in argumento sed contrâ. *Apostolus dicit I. ad Corinth. II. Qui manducat, & bibit indignè, judicium sibi manducat, & bibit, id est, CONDEMNATIONEM. Dicit autem Glossa ibidem, quòd indignè manducat, & bibit, qui in crimine est; ergo qui est in peccato mortali (ut profectò est, qui Gentiliter vivit, id est, instar Ethnici cupiditatem suis immerfi) si hoc Sacramentum accipiat, DAMNATIONEM ACQUIRIT. Non igitur frequens Communio (idem de crebrâ Confessione dicendum est) in Gentiliter viventibus est nota Prædestinationis.*

Hùc facit id, quod Angelicus docet 3. p. q. 80. art. 10. in corpore. *Usus, inquit, hujus Sacramenti potest considerari ex parte sumentis, in quo requiritur, ut cum magnâ devotione, & reverentiâ*

ad

ad hoc Sacramentum accedat. Et ideo si aliquis se
 quotidie (seu sæpè) ad hoc paratum inveniat,
 laudabile est, quod illud quotidie (seu crebrò) su-
 mat. . . . sed quia multoties in pluribus hominum
 multa impedimenta occurrunt propter corporis in-
 dispositionem, vel animæ: non est utile omnibus ho-
 minibus quotidie (sive frequenter) ad hoc Sacra-
 mentum accedere, SED QUOTIESCUMQUE SE AD
 ILLUD HOMO INVENERIT PRÆPARATUM. An verò
 Gentiliter vivens ad illud præparatus est? nonne
 ad tam Sanctum, tam Augustum, tam Tremen-
 dum Mysterium est omninò indispositus? Cur in
 talem, Divinam toties irritantem Patientiam, in
 aliorum terrorem justissimam Deus vindictam non
 effundit?

Sanè mirabuntur Posterì hanc, aliasque nu-
 mero centum, & decem hinc expensas Christianæ
 moralitatis corruptivas hoc ingenii Florentissimo
 Sæculò potuisse à Catholicis cudi Propositiones.
 Cusæ tamen fuerunt, sed à viris luxuriantium in-
 geniorum æstû abreptis. Utinam illi omnes ner-
 vos, vires, operam Theologia vera, sana, so-
 lida, limata, pandenti viam salutis impendif-
 sent, non tantâ ex eorum doctrinâ in animas
 Pretiosissimo Jesu Christi Sanguine redemptas in-
 undasset pernicies.

Reflexio
 circa hæc
 Propositiones
 IIO. La-
 xiores.

Quis existimasset post tam insignem de corrup-
 tâ moralitate à Summis Ecclesiæ Moderatoribus
 Alexandro VII. & Innocentio XI. relatum trium-
 phum, potuisse profligatam instaurari aciem, no-
 vasque prodire Propositiones?

Prostrata
 Laxitas
 denuò re-
 crudescit.

En paucas quidem, sed laxitate suâ memora-
 biles.

